

En uventet og ny Virksomhed tilskyndede hende endnu mere til at vende hjem. Midt imellem Norges Fjelde havde hun om Sommeren truffet den trofaste Forkæmper for den sønderjydske Sag, Tandlæge Ax. Carstens. Han skriver selv derom i „*Sønderjyden*“ Oktober 1896: „Den fælles Kærlighed til Sønderjylland og dets Folk og Sag bragte straks Samtalen hen paa de tunge ulykkelige Forhold dernede, og jeg havde ikke talt i 10 Minutter med hende, før jeg maatte sige til mig selv: „Her har vi den Kvinde, vi trænger til ovre i Hejls til Vejleder og Lærer for vore unge sønderjydske Piger, hvis hun da vil.“ Og hun vilde! Kærligheden drev Værket, og skønt hendes rige Evner og Dannelse rakte langt udover, hvad der skulde ydes derovre, betænkte hun sig dog ikke et Øjeblik, men svarede mig: „Et af mit Livs højeste Ønsker har altid været at kunne virke noget for den sønderjydske Sag, jeg ser her et Fingerpeg fra Vorherre, og jeg tager med Tak mod Tilbudet og er rigtig glad derved.“ Og saa kom hun til *Hejls*.“

Her i disse paa saa mange Maader vanskelige Forhold fik hun ogsaa den rigeste Anvendelse for alle sine bedste Sjælsevner, og „hun levede her er Kærlighedsliv, der under Selvfornægtelse og Ydmyghed kun stræbte at ofre sig for andre.“

Efter Norgesrejsen havde hun og Fru Børresen indrettet sig et lille hyggeligt Hjem sammen i København, hvor de i den yderste Tarvelighed levede det rigeste Liv med hinanden. Om Sommeren var de begge i Hejls, og saa snart Skoledøren blev lukket, aabnedes Herregaardsporten paa *Nørholm* ved Varde for dem. Paa et af Frøken Barners Møder havde Frøken Rosenørn-Teilman til *Nørholm* og Frøken Elisabeth Boisen hørt Frøken Futtrup tale, de bad hende holde en Række Foredrag for dem i deres fælles Vinterhjem i København, og fra den Tid skriver sig den inderlige Forstaaelse imellem disse Kvinder. Paa *Nørholm* modtog Frøken Futtrup saa mange nye og kvægende Indtryk, og hun fik der en saa haardt fornøden Hvile, naar hun efter de 4 Maaneders anstrengte Skoleliv tilbragte den herlige styrkende September i den store skønne Natur, der omgiver *Nørholm*, og deltog i Livet inden Dørs, hvor der netop var en Aand og en Virksomhed efter hendes Hjerte. En Gang tilbragte hun og Fru Børresen ogsaa Julen derovre, og vi fik da de mest henrykte Beskrivelser over Slædefarterne igennem Skove og vidtstrakte Heder, hvor hun som jydsk ret følte sig hjemme.

I Sommeren 95 havde hun følt den Sygdom udvikle sig, som kort efter hendes Hjemkomst fra *Nørholm* gjorde en